

Om drie uur de wekker; Waar ben ik? Ogen open en je weet het. De tent..op de camping..in het Bois de Boulogne...in Parijs. Waar ben ik is niet eens meer terzake doende... "Waar gaan we heen?" is nu de slogan.

Vijf over drie plassen in het camping huisje en op de terugweg de volgploeg ook wakker schudden. Judith en Sten speciaal over gekomen om onze poging naar Delft te rijden tot een succes te maken. Een bus vol met bananen, mueslirepen, Red Bull, pasta, rijst, snoepje, nog meer bananen, wc rollen, gaspitje, pannetjes... reserve onderdelen... gereedschap... en ook de fietsen waarmee we vanuit de Pyreneeën naar Parijs zijn afgedaald.

Tien over drie weer bij de tent. Daan ook wakker en reeds aan het inpakken. Spullen de tent uit. Een maand trainen met oprollen werpt zijn vruchten af.

18 over drie: Hart slaat even over: Het welbekende "Waar ben ik aan begonnen?" gonst door mijn hoofd. Oke ik leef.... Hoe zou het met Daan zijn? Zo te zien ook bezig met de vraag waarom ook al weer zo vroeg te vertrekken...

Het was ergens in april geweest dat de briljante ingeving "het kan nog sneller" de kop op stak. Bij fietsen is het echter wel fijn een richttijd te hebben. Alleen bij hele lange afstanden is dat lastig inschatten. Ik hoor het me nog aan Daan uitleggen: Kijk, we fietsen in de zomer, dan heb je ongeveer 16 uren op een dag, doen we er eentje bij aan het begin en eentje aan het eind; komen we op 18 uur uit! Om 10 uur bij de Delftse TU bieb betekent teruggerekend om 4 uur starten. Moet kunnen...ahhaha...Wat een belachelijke gedachte...maar dat bedenk je pas als je in Parijs bent..."Slaap je nog?!", "Huhh, nee...ik dacht even aan..." inmiddels 20 over drie. We moeten weg. Nee. Eerst de camping betalen.

Om half vier verlaten we de camping. Daan en ik per tandem. Sten en Judith per busje. Om kwart voor staan we met zijn vieren onder de Eiffeltoren. Wat een stilte. Niemand op straat. Judith fluistert me toe: "Als jullie 10 minuten eerder vertrekken zal ik het tegen niemand zeggen hoor". Ik reset mijn stopwatch. Kijk nog even rond. Wellicht komen Koos en Roos nog afscheid nemen van de tandem die ze hiernaartoe hebben gereden? Twee dagen ervoor overhandigden ze ons de gele fiets en zelfs de kaart met bloed, zweet en tranen tot diep in het papier getrokken. Bij de overdracht ook de belofte dat ze dit NOOIT meer doen. Wel nog twee belangrijke opmerkingen: De derailleur is kut, en een stuk weg op onze route is opgebroken. Wat ze niet wisten maar waar we bij de laatste check achterkwamen was dat de ketting op knappen stond en de achterband bijna was ontploft. De dans ontsprongen gelukkig, anders hadden we de fiets op de bodem van de Seine mogen opvissen. Mijn respect voor hun reis is groot en gun ze derhalve een goede nachtrust. Om 10 voor vier gaan we!

Go!

Met de kaart in de hand en de exceltabel in de ander wapperen we langs de slapende huizen. De Arc draaien we half rond. Rechtdoor. Tweede links. Rechts links. Weg over. Langs de Seine. De rondweg op. De suburbs in. Oefening baart kunst. De stoplichten heb ik niet gezien. Mijn tabel schrijft voor gemiddeld 20 te rijden..de teller geeft 38 aan. Dan het moment waar we de weg niet meer kennen. Mijn god. Ligt toch niet zo voor de hand als verwacht. Volgauto weet het ook niet. Straatje rechts in. Nee. Terug. Volgauto ook aan het keren..maar daar wachten we maar niet op. Grote weg weer op. Nee het was wel het goede weggetje. Terug. Nu scheurt een inmiddels wanhopig busje ons tegemoet. Achter ons de piepende remmen. Het weggetje weer in. Lijkt toch goed.

Vijf kwartier onderweg: De oude vertrouwde route weer teruggevonden. Kaart even aan de kant en trappen. Rondjes draaien. We liggen nu al voor op het snelste schema. De zon komt op. Mooi.

Sten en Judith gaan op weg naar Airion; de eerste kerk waar we hebben afgesproken een km of 70 vooruit. "Tot zo".

De kerk... het busje! En overal eten, dingen, en de bananen weer. Ik wankel van de fiets die door Sten wordt overgenomen. "Hier een wc rol, daar kan je plassen!" Judith wijst naar het bushokje,"erachter". Het heren toilet is aan de overkant. Dat lucht op. Zitten, jullie moeten even zitten, en een Red Bull. Opeens herinner ik me het lijstje weer wat ik de dag ervoor op de doos met pasta had geschreven:

- plassen
- Vers drinken
- Eten
- Zitten
- Red Bull (ook al zeggen we dat we dat niet willen) drinken
- Bananen mee

Vijf cirkels op de kaart markeren de bewuste kerktorens waar we stoppen.

Lille is een pracht van een stad, echter ze ligt in de weg. Ik vergeet het nooit meer. Mijn kaart geeft een grote rode vlek. Maar gelukkig weet Sten hiervan. Hij zou ons wel door de stad heen leiden. Rond enen kruisen we de rondweg. Daar de bus. Sten zwaait met zijn armen. "Wij weten het ook niet!". Slik. Daan zie ik even omkijken. "Komt goed, Daan, ik weet de weg wel, we gaan dwars door het midden!" Om een

uur door het centrum van Lille. Mensen. Kinderkopjes. Markt. Snel eruit. Links rechts links... waar zou het noorden zijn. Een grote weg. "Ja die, hoor ik mezelf roepen, ja, is precies goed." Dankbaar ben ik voor het vertrouwen, Daan ploetert voort, ik zoek radeloos op bordjes. Rechtdoor dan maar. Opeens een bekende naam "ja die moeten we hebben!". Grote afslag. Grote weg. Snelweg. Drie banen. Vrachtauto's, Toeterende vrachtauto's. Vluchtstrook. Snelweg heeft veel nadelen, maar ook een voordeel, namelijk dat ze op de kaart staan. Tweede afslag er weer af en we zijn weer op de route.

Halverwege België eens gaan rekenen met de ponttijden erbij. Een uur voor op schema; dat betekent dat we precies twee pontjes eerder kunnen nemen. Sten staat ondertussen al op de kade. Judith doet haar ding bij het loket. "Als ze nou een beetje later zijn....kunnen jullie dan even wachten..?" Wat een heldin! Nog exact een uur tot ie vertrekt, nog 30 km te gaan. Moet kunnen.

Maar het blijft België: Een hobbel: Was dat de velg? Nee toch. Ja

Lek.

Nog 25 km nog 50 minuten tot Breskens en een lekke band. Kut! Pompem? Of wisselen? Nu eerst pompen en al fietsend denken. Echter een klein pompje is niet fijn als je veel druk nodig hebt en haast hebt. In de bus staat de grote pomp; speciaal nog aangeschaft. Onderweg bellen. Sten.. Ja Lek... kan je terug rijden en pompen? Ja... kom er aan... waar vind ik jullie... ehmm... op een lange weg... met bomen...

Tien minuten later tweede keer pompen. Waar blijven ze nou? Daar, het busje, de vertrouwde piepende banden. Sten pompt wij zuipen. Haast! Bij ieder kruispunt, ieder afslag vervolgens een wijzende Sten danwel Judith met een pomp in de hand. Rechtaf! Linkaf! Nee! Terug! Nog tien minuten. Laatste keer pompen. Bus naar de pont om ze tegen te houden. Wij zwart voor ogen maar 15 minuten rust als we het halen. Anders 45. Het bordje pont. afslag. Fietsers in de weg. Bellen. Pfff... Stoepje. Judith. Vuilniszak. Vuilniszak? "Ja, daar zit eten in! Tot in Rozenburg! Rennen!" Klikkend over de loopbrug, de boot op. De laadklep sluit achter ons.

Eten? Band plakken... Even zitten... Even tot rust. Een uur voor! nog 97 km en nog één pont. Op naar de Neeltje Jans. Warm blijven. Veel eten... niet te veel. Vlissingen. De band nog... Alles bij de hand. Tijd om het eten wat te laten zakken. Plakken op de kant dan maar. Minuut of wat geeft de gelegenheid ook even te plassen. En daar gaan we weer.

Is het vermoeidheid? Nee, dit is nou tegenwind. Dit is Nederland. Geen bergen... af en toe een dijk, maar die wind! Neeltje doet ons pijn. Zowel links als rechts van de dijk fietsen lijkt eindeloos. De voorsprong zakt.

En zakt.

Mijn god het zal toch niet hè.

De rekensom wordt omgedraaid...welke pont moeten we halen om op voor tien bij de bieb aan te komen? De pont van 21:05. En dan nog 18 km's.

21:05 dus. Geen bordjes die aangeven hoe ver nog. Alles wat er nog inzit geven. Voor me zie ik Daan ploeteren. Ik stel me Sten en Judith voor die nu in Rozenburg alleen maar kunnen wachten. Ik stel me een Koos en Roos voor die inmiddels in de Thalys zitten. Hun trein is om half 11 in Den Haag. "We komen nog wel even naar jullie finish kijken!". Het zal toch niet waar zijn dat ze gelijk krijgen. Dat 18 uur te hoog gegrepen is? Ogen even dicht en alles geven. Rozenburg doemt op, ik kan me niet meer herinneren hoe ver het door de stad heen was. We hebben nog een kwartier. Moet voldoende zijn.

Tringelend geluid. Lijkt wel een brug. Is het ook. Slagboom. Dalende slagboom. Zou Daan remmen. Mijn God. Aanzetten dan maar. En bukken. Nog een slagboom! Nee! Remmen. Afstappen. Rennen. Onder de boom door kruipen. Even niet denken aan wat al de toekijkende mensen wel niet moeten denken. We zijn er bijna. We zijn niet zover komen fietsen om ons door een slagboom tegen te laten houden!

De zon die langzaam aan het ondergaan is verblindt even het zicht, maar niet de realiteit. Daar is het water, de pont halverwege. Vijf minuten nog toch? Hij komt onze kant op. Opluchting. Een bankje vol mensen slaat ons gade. Een smsje terug vanuit de trein: "Succes met de laatste 18 km!".

De pont meert aan. Mijn ouders stappen ervan af... haha... Zij zijn al een feestje aan het vieren. Maar we zijn er nog niet. Paar minuten later dan gehoopt vertrekt hij richting maassluis. De laatste pannenkoek. Nog een hap sultana. En een flinke slok.

21:20 nog 18 km volgens de bordjes. Knallen. Binnendoor. Hier kennen we de weg. Op naar de bieb. Niet vallen. Niet lek. Tanthof... De grote weg... De brug... De bocht... De mekelweg... Het laatste recht!

21:42 De bieb! De delegatie heeft zich per auto aangesloten bij de trouwe fans. Opgeschrikt door de snelle aankomst draaien ze zich om. Champagne. Stopwatch op stop.

17 uur en 52 min!

Dankjewel Judith dat we 10 minuten eerder weg mochten. Dankjewel Sten voor het pompen. Iedereen bedankt.

Belloy,

Anke Kempen
Daan Tenwolde